

но, Боже мой, какъ не изтърватъ поне една думица тѣзи чудни хора! Мълчание гробно! Само непрекъснато едно звънтение се чуваше нѣкъдѣ отъ къмъ дъното на грамадния, съ мраморни колони, съ огледални стени ресторанъ, потъналъ въ електричество. Около двадесетина негри съ фракове мълчаливо разнасяха яденията по маситѣ. Като че не си въ дѣйствителния миръ! Ние въ ада ли, въ рая ли попаднахме. Какъвъ рай, що щѣтъ дяволи въ рая! Като че на сънъ виждамъ всичко това, или като че нѣкой ти разказва за нѣщо чудно, за нѣщо фанстатическо, и горещата фантазия рисува слѣдъ разказа картини. Същото чувство испытвахъ азъ въ юношескитѣ си години, като четѣхъ откъслеци отъ „Хиляда и една нощъ“ или за Франкмасонитѣ, или за инквизицията. Не успѣхъ азъ да се свѣстя отъ туй поразително впечатление, което не съмъ въ състояние да очертая, — видѣхъ, че единъ грамаденъ негръ се приближи съ импозантността на Бисмарка къмъ нашата маса, въ едната ржка съ карандашъ, въ другата — една книжка. Той вдигна карандаша нагорѣ и удари два пѣти по книжката. Явиха се двама негри — едина сложи прѣдъ насъ картата за яденията, другия три чаши вода съ ледъ и се оттеглиха. Ние се изгледахме. Доктора повъртѣ, повъртѣ чашата: „А бе вие гладни ли сте, мене хичъ ми се не яде, — вода ми се пие“ — и дигна чашата съ ледената вода на празенъ стомахъ — „Ама я вижъ за всѣки случай какво има въ картата“. Въ картата имаше триста работи, ама кой ги разбира! Еле разбрахме, че има супа, розбивъ, бифтекъ и десертъ. И туй стига. Негра нигледа, гледа, па видѣ, че не сме хептенъ Американци и ни предложи да ни аранжира самъ единъ обѣдъ.